

„Abszolút függőséget okoz,
de csakis a legjobb értelemben!”
– Sara Shirley, bestsellerszerző

More than
water

t ö b b m i n t v í z

fine
selection

RENEE ERICSON

RENEE ERICSON

More than
water

t ö b b m i n t v í z

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

ASÖTÉT TERMET BETÖLTİ A BASSZUS LÜKTETÉSE. Chandrával, aki már három éve a lakótársam, átverekedjük magunkat a rajongók tömegén, a színpadon Calt keresve a szemünkkel. Hamarosan a bandáján a sor, hogy hangoljanak.

Cal már kilenc hónapja a pasim, de ma este fogalma sincs, hogy én is itt vagyok. Meg akartam lepni. Előálltam valami kifogással, hogy előbb visszajöhessenek az egyetemre, bár a tanítás csak két hét múlva kezdődik. Nem vagyok biztos abban, hogy anyám bevette a mesét, miszerint egy helyi művészeti kiállításához kell kutatnom, főleg, hogy ott volt a szuper menő munkám a Metropolitan Múzeumban, de muszáj volt otthagynom az egészet. Az a hely fojtogatott, és nemcsak a munkahely, hanem Manhattan maga is. A tizenöt centis cipősarkak folyamatos kopogása, a Ms. Marcus névre hallgató meleg férfiak által tökéletesre formált kontyos frizurák, az elegáns és túlárzott designer vászonanyagból varrt keményített öltönyök lényem minden porcikáját elnyomták. New York City egy gépezet, és amíg ott

vagyok, én is akaratlanul a rendszer fogaskerekévé válok, a pedikűrözés és az értelmetlen létezés egyéb rituáléiba kényszerítve.

Ideje szabadjára engedni a ketrecbe zárt vadállatot, amit a nyáron kordában kellett tartanom.

A bakancsom talpa minden léptemmel odaragad a műpadlóhoz, amelyen bőven több mint tíz éve gyűlik a koszréteg a kiloccsant sörnek és más piáknak köszönhetően. Az izzadságból, parfümökből, sörből és adrenalinból keveredő illatfelhő lassan leoldozza rólam a láthatatlan láncot, ami körbeöleli az életet, amelyre születtem, de amit nem vagyok hajlandó élni New Yorkban. Egy repülőútnyira onnan, itt, a campuson várt rám a szabadság. Az egyetem az én mentevárom.

– EJ! – kiabálja túl Chandra a nyüzsgést. Szorosan fogja a könyökömet, hogy ne veszítsük el egymást a hullámzó tömegben. – Jobboldalt látok még helyet!

A javasolt irányba fordulva átpréselem magam a felhevült emberi testeken, vigyázva, hogy senki italát ne lökjem meg, és elfoglalok egy talpalatnyi helyet az apró klub egyik falánál.

Cal és bandája már lépett itt fel korábban is, de ez az első alkalom, hogy ők a főzenekar. Magánkívül volt az örömtől, amikor múlt héten mesélte nekem.

– Annyira szép a hajad! – Chandra végigsimít a frissen festett platinaszőke fürtjeimen. – Jól áll ez a szín neked.

– Kösz! Az az uncsi barna hajam valóságos kízás volt – jegyzem meg undorodva, miközben a könyékig érő tincseim végét csavargatom. – Alig vártam, hogy befessem.

– Úgy beszélsz, mintha valaki pisztolyt szegezett volna a fejedhez, hogy csakis a természetes hajszínedet hordhatod.

– Ismered anyámat. Megszállottja a szokásoknak és az illemnek. Bármit kinézek belőle.

– Ez igaz. Tényleg mindig eléri, hogy úgy lásd a dolgokat, ahogy ő, addig nem tágít. – Chandra lazán nekidől a falnak, az arcát csaknem derékig érő ébenfekete haja keretezi. – Tavaly komolyan elgondolkodtam, hogy a szári helyett mégis kosztümöt kéne felvennem az absztrakt szobrászati kiselőadásomhoz év végén, ahogy ő javasolta. Most gondolj bele!

– Simán el tudom képzelni. Anyám pont annyira veszi észre, mi zajlik körülötte, mint egy hal, aki gond nélkül úszkál egy tál tejben. Szerintem egyszerűen egy teljesen másik dimenzióban létezik.

– És vajon hol nyaral? Star Trek találkozon? – gúnyolódik Chandra ártatlanul tágra nyílt mélybarna szemmel.

– Kétlem. Gondolom, azt hinné, az valami erdei csillagles túra, és arra ő sosem vállalkozna. Az erdő tele van szúnyogokkal, viszont nincs konnektor a hajszárítójának.

– És ha lenne mobil botox kezelés?

– Azt már megfontolná, de csak ha szolgálnak fel mellé pezsgőt is. Nem hiszed el, múlt héten is azért csapott hisztit, mert a személyi stylistja nem kínálta meg pezsgővel, miközben egy rendezvényre próbálgattak ruhákat. Majdnem ki is rúgta a szegény hapsit. Nem normális.

Az erősítők felbúgnak, eltompítva az általános alapzajt, és mindenki a színpad felé fordul, ahol Cal zenekara gyülekezik. Jackson, a gitáros hangol, David pedig letelepedik a dobok mögött. A basszusgitáros, Landon is felbukkan oldalról, és beáll a helyére, a gitár fején lévő kulcsokkal igazgatja a húrokat.

– Látod Calt?

Chandra lábujjhegyen ágaskodik.

– Nem, még nem.

Felugrálok párszor, hogy legalább pillanatokra ellássak a többi néző feje felett. A színpad szélénél kiszúrom Cal napszitta szőke haját, a tincsek végén kék melírral. Múlt héten említette, hogy vörösből kékre váltott, azt mondta, egy új inspirációt fedez fel épp.

– Gyere! – sürgetem Chandrát, és a karjánál fogva húzom magammal a nézőtér eleje felé. – Már látom Calt! Azt akarom, hogy tudja, hogy itt vagyunk.

A vállammal utat török magunknak a szorosan egymáshoz tömörülő embermasszában, magammal ráncigálva Chandrát is a színpadig.

Hirtelen az egész testem megmerevedik.

Cal keze egy alacsony lány fenekét markolássza, és szinte felfalja ott, mindenki szeme láttára. Nem úgy, mint egy zombi, inkább mint egy kamasz fiú, aki rábukkant az apja pornógyűjteményére.

Még a hajuk is egyforma. Hát nem cuki? Úgy fest, ez a csaj az új inspirációja. Talán Törpillának kéne hívnom. Végül is kicsi és kék. Valami ugyanakkor azt súgja, hogy nem ő az egyetlen vagina Cal Aprajafalvájában.

– Basszus! – szólal meg mellettem Chandra. – Most tényleg...

– Igen, tényleg kiszívja a levegőt a csajból.

A szituáció minden eltelt másodperccel egyre pokolibbá válik, mivel Cal továbbra sem képes elszakadni a kis ribanctól.

– Menjünk! – noszogat finoman Chandra, hátrafelé húzva a karomat.

De a lábam a földbe gyökerezett.

– Nem!

Továbbra is bénultan figyelem, ahogy a műzsám egy másik nő szájában lefetyel a nyelvével.

Azt hittem, én vagyok az inspirációja. Nekem ezt mondta.

Terveink vannak. Együtt fogjuk körbeturnézni a világot: ő mindenkihez eljuttatja a zenét, én pedig megfestem az élmény csodáját. Egy csapat vagyunk.

Nem vagyunk mi semmik. És az egész hazugság volt.

Kiszabadítom a karom Chandra kezéből, és előremegyek még másfél métert, ahol a pimasz angyalbőrbe bújt szőke ördögfajzat elmélyed a másik lányban. A lakótársam azonnal a nyomomban terem, és figyelmeztetően magyaráz a fülemben, de nem hallok semmit. A hangját érzékelem, de az agyam egyetlen dologra tud csak koncentrálni: az előttem kibontakozó katasztrófára.

Megkopogtatom Cal vállát.

Sötétbarna szeme felpattan, és az én áttetszően kék szemem irányába néz, vigyázva, hogy a száját ne kelljen levennie az áfonyás szukájáról. Lassan mégis elhúzza a fejét a játékszerétől.

– Meglepetés, Cal! – kiáltok fel eltúlzott lelkesedéssel, még a két a kezem is látványosan feltartom. – Visszajöttem!

– EJ – szólal meg Cal vontatottan. Döbbszerűen megrázza kicsit a fejét, mintha próbálna fókuszálni. Valamennyire eltávolodik a lánytól, aki nyilvánvalóan intim részletességgel ismeri a testét, vagy legalábbis szeretné. – Azt hittem, csak jövő héten jössz vissza.

– Jaj, Cal, édesem – vicsorgok rá, mosolyt tettetve –, azért jöttem vissza, hogy találkozhatnánk, és meglepjelek egy jó kis szopással, de úgy nézem, nem szenvedsz hiányt jelentkezőkben. Lehet, hogy még le is fektet az új kis barátnőd.

Cal a torkát köszörülve a zsebébe süllyeszti a kezét.

– EJ...

Kinyújtott kézzel lépek oda a szőke-kék ribanchoz, aki pár perce még Cal arcát falta.

– EJ vagyok.

– Avery. – A lány bizonytalanul kezét ráz velem.

– Örülök, hogy megismertelek. Remélem, nem bánod, ha ma helyettem kell leszopnod a pasimat. Dughattok is, ha akarsz, nekem aztán mindegy. – A csuklómat felemelve úgy teszek, mintha az időt csekkolnám a nem létező órámon. – Hirtelen más terveim vannak, és igazán nem szeretném, ha Calnek hosszabb ideig meg kéne tartóztatnia magát. A jelek szerint azt sem tudta megvárni, hogy visszajöjjek, úgyhogy nagy szívességet tesz nekem és neki is.

– Nem... nem... Én nem... – dadogja.

– Semmi gond, Avery, értem én. – Dühödtt pillantást vetek Calre.

– Biztos a csillagokat is lehazudta az égről. Talán még írt is neked egy-két számot. Bárki bedőlne a kamu dumájának, én is megtettem, szóval nem hibáztatlak. De te élvezd csak ki! Engem már nem érdekelnek a költeményei. Ennyi erővel szerencsesütiket is előadhatott, mit tudom én.

Közelebb lépek Cal undorító alakjához.

– Hazug vagy, és egy komplett faszfej! Ja, várj, nem is! Töketlen vagy! El is felejtettem. – Futólag Averyre pillantok. – Vagy csak új inspirációra volt szükséged. De egy igazi férfi először lezárta volna velem a dolgokat, mielőtt összeáll valaki mással.

– Menj már, EJ, csak szórakozom kicsit! – közli Cal, mintha idióta lennék. – Amúgy is én vagyok a legigazibb férfi, akihez valaha közöd lesz.

– Nem, te vagy az egyetlen ember vaginával, akivel valaha dugtam. Egy töketlen pina vagy!

– Anyáddal is így beszélsz? – köpi oda Cal.

A kezem ösztönösen emelkedik és hatalmasat csattan Cal arcán, s a tenyerembe féhéren égő fájdalom hasít.

Teljesen felforrósodtam, úgy érzem, kis híján felrobbanok. Sarkon fordulok, és a kezemet rázogatva a kijárat felé viharzom, Chandrával a sarkamban.

Kinyitom az ajtót, és mélyet szippantok az éjszakai levegőből. A fémajtó becsukódik mögöttünk, és elhalkul a bőgő gitárhang. A sorban várakozó emberek mind rám bámulnak.

Legszívesebben tüzet okádnék.

Gyorsan odébb sétálok, hogy távolabb legyek a klub rám meredő törzsvendégeitől, akik arra várnak, hogy bejussanak.

– EJ! – lihegi Chandra, megérintve a vállamat.

Kicsit lelassítok, de ő elém lép, hogy megállítson.

– Jól vagy? Ez nagyon... Jól vagy?

– Nem tudom – felelem, és a csuklóm dörzsölgetem. – El sem hiszem... a bandája és mindenki előtt... teljesen rátapadt a csajra!

– Ja, láttam.

– Istenem! Olyan... azt hittem, szeret. Azt hittem, együtt zenélünk.

– Talán kiestetek a ritmusból, nem?

– Vagy talán egy köcsög?

– Igen, ebben totál igazad van – Chandra vigasztalóan simítja végig a karomat. – De legalább megmondtad neki a magadét.

– Gondolod? – kérdezek vissza bizonytalanul.

Az egész olyan szürreális. Minden, ami mostanáig történt azóta, hogy beléptünk a klubba, homályos és zavaros.

– Abszolút – erősíti meg Chandra.

Hirtelen egy hőhullám lángol fel és zuhan össze a mellkasomban.
Ez vajon a szívem, amint megszakad?

Amikor Cal nekem énekelt, a hangja egy fájó pontot töltött be a lelkemben. *Mi lesz most ezzel a fájdalommal?*

De a dalai nem csak nekem szóltak, ahogy mindig hittem. Hazugság volt mind, csak színlelés. Semmi nem volt igazi – nem mintha sok minden az lenne az életemben, ha már itt tartunk.

– Egész biztosan tudja, mekkora seggfej – folytatja Chandra. – Elég szép műsort nyomtál le neki.

– Hurrá! – motyogom könnyezve. – Így kell szakítani!

KÖNYVEKKEK A KEZEMBEN a mérnöki kar könyvtára felé, az újonnan kijelölt munkahelyemre tartok.

Ez az utolsó évem az egyetemen, és ismét elkezdődtek az órák, beindult az első félév. Már egy hónap telt el azóta, hogy rajtakaptam Calt valaki mással, és egyben ideje, hogy kitaláljam, mihez kezdjek az életemmel.

Amikor gólyaként először ideköltöztem a campusra, a szüleim, a nagy tiszteletnek örvendő Nora és Thomas Cunning, abba is alig akartak beleegyezni, hogy egyáltalán erre az egyetemre járjak. Szerintük a Columbia vagy a New York University lett volna a megfelelő választás, de én nem éreztem, hogy bármelyikhez sok közöm lenne. Ez az Államok középsnyugati területén fekvő egyetem, a kiváló művészeti képzettségével sokkal inkább illik egy olyan lányhoz, mint én, úgyhogy körömszakadtáig harcoltam, hogy idejöhessenek.

Itt szabadon fedezhettem fel a világot és magamat. Megtaláltam az otthonomat.

Aztán majdnem három év tanulás után megtaláltam Calt is.

Nem tudtam, hogy vele csak légvárakat építtek.

A kapcsolatunk eleje pont olyan volt, amilyenre minden lány vágyik egy érdeklődő, szexi pasitól: virágok, zene és hihetetlen szex. Természetesen anyám ki nem állhatta Calt, amitől nekem csak még jobban bejött. Utólag már látom, hogy egy ideje nem volt minden rendben, már azelőtt sem, hogy visszamentem New Yorkba a nyári szünetre. Cal elég sokszor mondta le a közös programjainkat az utolsó pillanatban, és az utóbbi pár hónapban már alig töltöttünk időt nála.

Mindig elfoglalt volt, amiről most már tudom, hogy azt jelentette, nem óhajtott velem lógni. Most már nyilvánvaló, hogy nem akartam észrevenni a jeleket. A távollétem csak megerősítette az elkerülhetlent. Miközben én egy nagy hírű művészeti múzeum levéltárában fűztem le dokumentumokat, Cal másokat fűzött. Persze hogy nőket, de nem szeretem ennyire nevéen nevezni a dolgot, mert fáj kimondani.

Szerencsére, legalább nem sok esélye van annak, hogy a közeljövőben összefussunk. Cal tavaly abbahagyta a sulit, hogy többet foglalkozhasson a zenekarral, tehát nem fogunk találkozni egyik művészeti órán sem, ahol eredetileg megismerkedtünk.

A telefonom rezegni kezd a farzsebemben, valaki hív. Chandra az.

– Hahó, csajszi! – szólok bele kissé lihegve, mert késésben vagyok a műszakomból. – Mizujs?

– Semmi különös. Nem bánnád, ha kölcsönvenném a kék ruhádat?

– Melyik kéket?

– A hátul mélyen kivágottat, aminek...

– ...elől is mély V kivágása van? – egészítem ki a gondolatát. – Mi a nagy esemény?

– Jeremy elhívott randizni – csiripeli Chandra. – Abba a belvárosi sushi étterembe visz, ami nemrég nyílt a parton.

– Ez az az építész srác, akinek sötét haja és zöld szeme van? Meg olyan csókolnivaló szája?

– Igen, az. Ezek szerint emlékszel.

– Nehéz lenne elfelejteni, egész hétvégén róla dumáltál.

– Nem is!

– Még álmodban is az ő nevét mondogattad.

Chandra nem válaszol azonnal.

– Tényleg?

– Nem, de tutira róla álmodtál. Még én is vele álmodtam, pedig sosem láttam. Nagyon ügyesen tudsz jellemezni embereket, ez a srác konkrétan isten a lelki szemeim előtt.

– Jól van, elég lesz! Akkor kölcsönvehetem a ruhád, vagy nem?

– Persze hogy kölcsönveheted. De vigyázz, mert az a ruha gyakorlatilag garantálja, hogy történni fognak bizonyos dolgok!

– Igen, én is valami ilyesmiben reménykedem.

– Akkor minden a legnagyobb rendben.

– Köszí, EJ!

– Szívesen.

Épp akkor teszem le a telefont, mikor odaérek a könyvtár bejáratához, öt perccel az esti műszak kezdete előtt.

Már két éve dolgozom az egyetem könyvtárhálózatában, hogy megkeressem a saját pénzem. Megoldás egy problémára, vagy inkább a hobbim rejtegetése, ahogy apám nevezi.

A szüleim ragaszkodása az intellektuális tanulmányokhoz egy kis sé nyomasztó, és enyhén szólva nem repdestek az örömtől a választásom miatt. Csak azért egyeztek bele nagy nehezen a művészettörténet fősakba, mert azzal érveltem, hogy a kutatásaim jól jöhetnek a

jövőben a családnk sikeres reklámcégének, de anyám szerint még ez is csak egy fokkal jobb annál, mintha valami ágrólszakadt művészként tengődnék. Azt is rögtön tisztázta, hogy nem lesz ilyen engedékeny, ha eljön a mesterképzés ideje. A családom minden egyes tagja rendelkezik MBA diplomával, még hozzá valamelyik top egyetemről. A Yale a legkívánatosabb, és tőlem is pontosan ezt várják el.

Nekem viszont a művészet az életem, és az egyetemen a minor szakom is. Az összes problémámat kiadom magamból a vászonra és a rajzaimba, beleformázom a szobraimba. Megszállottan alkotok. Ez az én terápiaim, így dolgozom fel az élet bonyodalmaikat.

A családom nem értékeli a kreativitásomat. Egyértelműen ellene vannak.

Kinyitom a könyvtárépület ajtaját, végigmegyek az előtéren, aztán balra fordulok Edward Charles Howard mellszobránál, aki az első híres vegyész mérnök volt a felirat szerint, és egyenesen a recepcióhoz lépek. Ledobom a táskámat oda, ami feltételezésem szerint a személyzeti rész, aztán a kölcsönzőpulthoz megyek, hogy belevessem magam a munkába.

A könyvtári munka elég egyszerű, katalogizálni kell a köteteket, és segíteni a diákoknak, akik a különféle kutatómunkáikhoz keresnek információt. Tavaly a központi könyvtárban dolgoztam, és most is ott kezdtem, de a mai nappal áthelyeztek a mérnöki kar részlegébe, mert állítólag itt híján vannak a személyzetnek. Ebben a kisebb épületben biztos könnyebb lesz dolgozni, mint a központi könyvtár végeláthatatlan polcaival és könyvkupacaival.

A pulthoz érve türelmesen várok, amíg az ott dolgozó úriember egy másik diák kérdéseivel van elfoglalva. Amikor a vörös hajú gólya elindul a javasolt irányba, a helyére lépek és bemutatkozom.

– Szia! – mondom a képernyőt bámuló srácnak. – EJ vagyok. Most helyeztek át a központi...

– A központi miből? – szakít félbe, hangosan pötyögve a billentyűzeten.

– A központi könyvtárból. Ma estére vagyok beosztva, és most vagyok itt először. Nálad kell jelentkeznem?

– Úgy néz ki. – A srác leüt néhány billentyűt, és megmozgatja az egeret. – Várj, hadd ellenőrizzek valamit!

Csípőmmel a faultnak támaszkodom, amíg a fiú befejezi a nyomozást.

– Megtaláltalak – jelenti be. – Bent vagy a rendszerben. Nem vettem észre az e-mailt rólad, biztos épp segítettem valakinek. – Újabb kattintás. – Evelyn Jane Cunning. Beceneve EJ. Művészettörténet főszak, képzőművészet minor. Végzős. Campuson kívül lakik. Jeles átlag. Kitüntetett diák.

– Igen, ez vagyok én.

– Szuper. – Megfordul a széken, és felpillant rám.

A geek-sikk kifejezés ugrik be elsőre, ahogy végigfut a szemem sima nadrágján és képregényhősös pólóján, ami egyszerre hipszteres és vintage is. A haja mézszínű, a borostája egész pofás, de az arcán a legfeltűnőbb a kissé túlméretezett, szögletes, fekete szarukeretes szemüvege. A lencsék mögül sötétkék szempár mér végig tetőtől talpig.

– Üdv a Howard Könyvtárban! Foster vagyok. Nem sok mindent kell elmagyaráznom, ha már dolgoztál a központi könyvtárban. Ugyanaz a rendszer, kisebb helyen. Ha van kérdésed, csak nyugodtan szólj!

– Fosternek hívnak? – kérdezem hitetlenkedve. – Mint azt az ausztrál sört?

– Igen.

– Nem tűnsz ausztrálnak.

– Biztos otthon felejtettem az akcentusomat. – Már fordul is vissza a monitor felé, és ismét kattintgatni kezd. – A krokodilommal, a koalámmal és a kengurummal együtt.

– Ó, így már mindjárt érthető.

– Igen, abszurd logikából levont következtetéssel. Gondolom, ez a művészi vénád. – Futólag rám pillant. – Egy családtag után neveztek el így.

– Hívhatlak Fozzie-nak?

– Hívhatlak Evelynnek?

– Nem, ha azt akarod, hogy reagáljak.

– Azt hiszem, ezt biztos állíthatjuk a Fozzie-ról is. Nem vagyok Muppet-báb.

Ezen felnevetek, már évek óta eszembe sem jutott a Muppet Show. Összefonot karokkal figyelem Fostert, aki úgy merül bele ismét a munkába, mintha ott sem lennék.

– Szóval mit kell csinálni? – érdeklődöm.

– Én éppen a más részlegek által lefoglalt könyveket szortíroztam, kábé egy órája kezdtem. Ha gondolod, te mehetsz a visszahozott könyvekhez. A leadópult pont mögötted van.

Hátrafordulva rögtön kiszúrom a tárolót. Kinyitom, kiveszem a könyveket, rápakolom egy ott parkoló gurulós kocsira, aztán odatozom az egészset a Foster melletti monitorhoz. Belépek az azonosítómmal a rendszerbe, és kézzel regisztrálom mindegyik visszahozott példányt, aztán rendszerezem, hogy a helyükre vihessem őket. Már nagyjából a felét megcsináltam teljes csendben, amikor végül megszólalok:

– Mindig ilyen?

– Milyen?

– Ilyen... kihalt.

Foster végigpillant a termen.

– Aha. Péntek este van, ez általában a legcsendesebb időszak. Javaslom, hogy legközelebb hozz magaddal tanulnivalót, valószínűleg sok szabadidőd lesz.

– Ha nincsenek is olvasók, miért kell két embernek dolgoznia itt?

– Biztonsági okokból.

– Akkor azért küldtek ide, hogy pesztráljalak?

– Ez elég érdekes megfogalmazás, de igen. Egyetemi szabályzat.

Visszatérek a feladatomhoz, kattintgatok, beviszem a könyveket, csoportosítom őket. Amikor mindegyikkel végzem, kitolom a kocsit a pult mögül, hogy visszavigyem a példányokat a megfelelő polcokra.

– És rólad mit kell tudni? – kérdezem.

– Hogy értve?

– Te simán hozzáfértél a teljes életrajzomhoz. És rólad mit érdekes tudni? Te is mondj valamit, hogy egyenlíts!

Foster odébb ül a széken, és egy könyökkel az asztalra támaszkodik.

– Foster Blake, végzős. Vegyészmérnök főszak, vállalkozás-menedzsment minor. Kitűnő átlag. Minden évben kitüntettek. Kémiai ösztöndíjas, a Howard Érem nyertese egymás után két évben is. Tagja és diák pénztárosa vagyok az Amerikai Vegyészmérnökök Intézetének, tagja az Amerikai Kémiai Társaságnak, a Mérnökök Határok Nélkül szervezetnek és a Befektetési Klubnak. Szabadidőmben focizom, golfozom és havonta egyszer önkéntesként mentorálok középiskolásokat.

– Ennyi?

– Igen, mert le kellett mondanom az amatőr pingpong-versenyekről, különben nem lett volna időm a szakdolgozatommal foglalkozni. Néha muszáj áldozatokat hoznunk.

– Ugye, tudod, hogy csak vicceltem? Több dolgod van, mint egy kurvának egy legénybúcsún! Ilyen időbeosztás mellett van egyáltalán időd vécére menni, vagy inkább a katéttert választottad?

Foster a mutatóujjával megigazítja a szemüvegét.

– Milyen napokon dolgozol?

– Hétfőn, szerdán és pénteken. Miért?

– Én is.

Foster újra a monitorra koncentrál, folytatja, amit elkezdett. Valamit jegyzetel egy füzetbe, de amikor gyorsan a furcsa macskakaparásra pillantok, az írásjegyek teljesen idegenek számomra, amiből rájövök, hogy már nem a könyvtári munkájával foglalatkosodik. Amennyit én értek belőle, akár egy fantasy regény nyakatekert kitálalt nyelvét is fordíthatja éppen.

– Visszaviszem ezeket a könyveket a polcokra, aztán megismerkedem a könyvtár elrendezésével.

– Jól hangzik. Én itt leszek egész este.

Három

MÉG KÖRÜLBELÜL FÉL ÓRA VAN ZÁRÁSIG. Foster nem viccelt a könyvtár péntek esti forgalmával kapcsolatban. Már majdnem az összes házimat megcsináltam, amit a hétvégére terveztem, még a kutatásomat is egy beadandó dolgozathoz, amely Picasso méltánytalanul alábecsült fekete korszakáról szól. Már csak az emberábrázoló tanulmányrajzom van hátra, de történetesen nincs nálam rajzszen.

Épp egy divatmagazint lapozgatok, Foster pedig egy könyvben mélyed el, ami nyilván arról szól, hogyan vehetnék át a magafajta kockák a világhatalmat, amikor egy lány lép az információs pulthoz.

– Segíthetek? – Az asztal fafelületére könyökölök.

– Igazából... – a lány Fosterre pillant –, khm... Foster?

Foster becsukja a könyvet és megvakarja a halántékát.

– Szia, Maggie, mi újság?

– Esetleg tudnál segíteni? Némi infót kéne találnom a termodinamikáról – mondja Maggie, ébenfekete haját csavargatva.

– Neten keresgélte már?

– Egy kicsit, de túl sok minden van, azt sem tudom, hol kezdjem.

Ez így pont jó, hogy Maggie Fosterhez beszél, mert én sem tudnám, hol kezdjem. Valószínűleg a plázába irányítanám a téli thermo alsóneműs boltba.

– A termodinamika elég tág témakör – jegyzi meg Foster magyarázó kézmozdulattal. – Tényleg túl sok lehet egyszerre az információ. Valami konkrétum kell?

– Nem igazán. Egy közgáz beadandót írok, és ahhoz kellenek az alapok, tudnom kéne a termodinamikai ipar tudományos hátteréről.

– Az nem túl bonyolult. Van egy csomó könyv, ami direkt az alapvető tudományos-üzleti modellekkel foglalkozik, de itt nálunk általában nem sok van belőle. Azért megnéztem neked.

Foster a monitor felé húzódik, és feléleszti a sötét képernyőt. Mindközben Maggie áthajol az asztalon a világító monitort szemlélve, és Foster felé dönti a fejét. Egyre közelebb és közelebb araszol, felkarjaival összepréseli a melleit, a srác értésére adva, hogy a cickók mindenre készek.

Klasszikus figyelemfelhívás.

Maggie-t egyértelműen lenyűgözi Foster Blake, olyannyira, hogy kétlem, képes lenne-e jelenleg bármilyen üzleti vagy tudományos témát felfogni. Olyan, mint egy gazdi figyelméért küszködő kiskutya. Fostert azonban egyáltalán nem hatja meg Maggie közelsége, ami furcsa, hiszen még én is érzem a lány feromonjait.

– Úgy néz ki, csak egy ilyen könyvünk van bent – jelenti ki Foster, és elővesz egy kis rózsaszín cetlit meg egy ceruzát a kettőnk munkahelye közötti tartóból.

Lefirkantja a szükséges infót, és Maggie kezébe nyomja a papirost, aki eléggé vonakodva veszi el, és az ajkát megnyalva kérdezi:

– Meg tudnád mutatni, merre van? Nem igazán ismerem ki magam ebben a könyvtárban.

– Persze. – Foster továbbra is ülve marad, de a lépcső felé mutat. – Csak menj fel és fordulj balra! A szekció, ahol a könyved van, jobbra lesz a harmadik sorban.

Maggie összeszorított szájjal nézi a cetlit, aztán hátrapillant a válla felett a lépcső felé.

– Az emeleten?

– Aha. Az egész hely számozással van jelölve. Egy, kettő, három... érted.

– Majd én megmutatom – ajánlom fel, miközben felkelek, hogy megmentsem szegény lányt Foster nyilvánvalóan idióta viselkedésétől.

– Ööö, köszi – feleli Maggie.

Kijövök a pult mögül és elveszem a cetlit, hogy lássam, mit keresünk.

– Nincs mit. Erre gyere!

Felvezetem Maggie-t a lépcsőn, majd a polcok közötti folyosón a harmadik sorig, ahogyan Foster javasolta. Együtt futjuk át a számozást, amíg megtaláljuk a könyvet, amit keres. Kihúszom, és várakozóan kinyújtott kezébe teszem.

– Ha lenne még kérdésed, csak szólj! – mondom neki.

– Kösz!

Otthagynom Maggie-t a könyvespolcoknál, aki úgy tesz, mintha más köteteket is tanulmányozna, és lemegyek vissza a földszintre, hogy ismét elfoglaltam a helyem Foster mellett, aki ráérősen lapozgat egy természettudományos folyóiratot valamelyik polcról.

Teljes rejtély ez az ember.

Bizonyos szempontból tipikus geek, de van itt valami más is. Maggie lát benne valamit. Az tény, hogy a feltűnően béna stílusa alatt jó

pár karakteres, figyelemre méltó vonása van. Ezeket a rejtőzködő apróságokat tekintve – erős áll, szép haj, élénken csillogó szem, ívelt ajak és határozott kéz finom ujjakkal – meg tudom érteni, mit esznek rajta a nők. Ott van még az izmos alkarja is, ami hasonlóan remek bicepszben folytatódik, és...

– Röntgenszemed van? – kérdezi Foster, kirángatva szemlélődéséből, aminek éppen ő a tárgya.

– Lehet.

Elkezdek kotorászni a táskámban, és kihúzom az első könyvet, ami a kezembe akad. *Csodás. A francia barokk művészei. Pfuj! Giccsparrádé.*

– Na, és tetszett, amit láttál?

– Nem mondhatnám. – Találomra kinyitom a könyvet. – Nem kifejezetten vagy az esetem, szóval eszedbe se jusson...

– Nyugi, nem fog! – nevet Foster. – Te sem vagy kifejezetten az én esetem.

– Miért, van neked eseted? Vagy minden nő hidegen hagy?

– Mi?

Becsukom a könyvet, és előrébb hajolok:

– Meleg vagy? Mert ha igen, beszélünk kell a stílusodról. Egyáltalán nem olyan, mintha meleg lennél. Hacsak nem azt a „szuperhős éjjel, kocka nappal” típust akarod hozni.

Foster leteszi a folyóiratot a billentyűzet mellé, és úgy fordul a széken, hogy szembenézzen velem.

– Nem vagyok meleg.

– Akkor csak hidegen hagynak a nők?

– Nem hagynak hidegen. Honnan veszed ezt?

A lépcső felé intek.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Fel sem tűnt, hogyan csorgatja utánad ez a lány a nyálát. Teljesen odavan érted. Gyakorlatilag a szádba pakolta a melleit.

– Pedig feltűnt. – Foster megigazítja fekete keretes szemüvegét. – Csak nem érdekel.

– Miért nem? Aranyos.

Hátradől a székén, és összefonja a karját a mellkasán.

– Szerinted is jól nézett ki, nem? – kérdezek rá még egyszer.

– Persze. Egyszerűen csak nem érdekel.

– Igen, ezt már mondtad. De miért? Igazából valami őrült pszichopata, aki régóta üldöz? Na már, Fozzie...

Foster felhúzza a szemöldökét, mintegy figyelmeztetésként a becenév hallatán.

– Igen, Evelyn?

– Nem akarsz beavatni? Biztos valami kis idióta, aki lefeküdt a legjobb barátoddal, igaz?

– Nem – válaszolja a fejét rázva. – Nem is lehetnél messzebb az igazságtól. Maggie tényleg aranyos. Tavaly volt egy közös laboros óránk, de nekem most nem hiányzik ez a macera.

– Macera?

– Igen. – Előrehajol és a térdére könyököl. – A randizás. Rengeteg időt vesz el, és nekem van egy csomó jobb dolgom is.

– Jobb dolgod, mint hogy járj valakivel? Komolyan, Foster, talán el kéne gondolkodnod azon, hogy még egy hobbidról lemondj a pingpongon kívül, hogy legyen valami társas életed is. Van ám más is az életben a tanuláson kívül.

– Igenis van társas életem, és eljárók szórakozni, csak...

– Csak? – ismétlem elnyújtva.

– Túlságosan... elfoglalt vagyok most a randizáshoz.